

הרב הדפ"ס את שירה וכעבור שנים פגש בה בסמינר ונשא אותה לאשה

הרב הכהן בקהילתו בכפר-שמריהו
"אמר כי הלכתי לבקש אחר האלוהים"

פסת גדולה מלאה עציצים, ובחוץ פרחים. הרב, שעד לנישואיו השניים חי בדירת-פאר ברחוב ז'בוטינסקי בתל-אביב, נראה כשייך למקום. הוא השאיר לאשתו הראשון נה את הבית, עם אוספיה-אמנות שבו, כלי-כסף רבים והרבה נוחיות. היום קשה לחשוב שהוא לא נולד וחי במטעים של קבוצת-שילר.

במשק קיבלו את הרב באהבה רבה. סידרו לו חדר-עבודה, בסמוך לחדר-המיש-פחה שלהם. החברים אירגנו לו ספריה. הביאו את המדפים, סחבו את מאות הספרים, והציבו אותם במקום.

הם לא תכננו די טוב, ונשאר קטע ללא-מדפים. קטע קטן, שמעט מאד מדפים יתאימו לו. "בדיוק או החלפתי את הסיפ-ריה בחדר שלי", אומרת אריאנה. "המדפים שהיו לי כבר 20 שנה התאימו בדיוק למקום החסר בסיפריה שלו. ממש כאילו נולדו לזה".

במדפים ספרים רבים, ספרי דת, פילוי-סופיה, ספרים שאביו ואחיו כתבו, ובמקום אחד במרכז: הספרים של אריאנה.

הילדים של הקיבוץ מחבבים את הרב של הטלוויזיה, שהגיע אליהם. בחדר-הער-בודה שלו הוא משאיר את הדלת פתוחה.

אהבת הרב והמשוררת

הם לו תמיד, הילדים, המטיילים בחצרות, מציעים מדי פעם, ומאחורי הדלת קוראים לו: "סמואל! סמואל!" הרב יוצא ומשור-חח איתם.

בחדר-העבודה שלו הוא מוכן לדבר על עצמו, אבל מודיע מראש: "כשאם מדבר על עצמו, הוא נעשה טיפש".

"העולם הזה"

לדתיים

"בוא נאסוף את הכל / את כל האמשים האבודים / והמחרים המקווים / את פיסות הנייר / ופיסות השמיים / את הבגידות הקטנות / והפזיזים הגדולים / את הפר-חיים היבשים / והדמעות הלחות / את הלחישות החמות / והסכינים הקרים."

"את ידי אל תוך ידיך / ואת ראשינו על הכר."

"בוא, נאסוף את הכל / ונתחיל מחדש. בחיים שלי יעתיב לעשות הרבה תר-חלות", אומר הרב לבני-דור-הכהן. "במשך 20 שנה הייתי עיתונאי, ונחשבתי לטוב. כתבתי בידעות אחרונות, הצופה, העולם הזה. כן, אני הרב כתבתי בהעולם הזה. אחרי-כן ערכתי שבועון, שנקרא פנים אל פנים, משהו שהזכיר את העולם הזה, אך היה מיועד לחוגים הדתיים."

"אני לא סבלתי רדיפות. אך יום אחד נמאס לי. עיתונות זה עניין של שפיכות-דמים, רכילות ושטחיות. לפוליטיקה לא ראתי את עצמי מתאים. לא נתנו לי, ולא הלך לי. עיתונות ראתי את האזטר-טים, שהיו אצלי, והנה הם חבריי-ממשלה."

הוא נולד בירושלים. בגיל 19 הוסמך לרבנות. לא עסק בזה, ורק אחרי 20 שנה חזר. הוא התחיל לחתן זוגות צעירים, בצורה אישית שלו. היה קורא אליו את בניה-הזוג ערב היום הגדול ומסביר להם על הנישואין. שריגישו חוויה דתית, הוא עובר בכל רחבי הארץ. לילה אחרי לילה, ונותן הרצאות בענייני יהדות. מספר רים עליו שבמשך שנים לא היה מבקש את דמי-הגטעה. עד שמישהו תפס את העניין.

בשנים האחרונות התלוחה אליו אריא-נה. הם היו יוצאים בשעות אחרי-צהריים, נוסעים לקיבוצים בגליל, בנגב או לבסיסי

הוא בדרך כלל מדבר במקומה. "היא אהבת לדבר", הוא אומר. "אבל לידי זה קצת קשה". הוא מספר לכל המעוניין את תולדות-חייה, וחוויות שעברה. הוא מכיר את פרטי הנסיעה שלה ברכבת כש-עלתה ארצה, לבד, כשהיא בת 11. "אמא שלה, עליה השלום, נתנה לה שקית עם אוכל ובגדים".

אריאנה מפסיקה אותו: "לא שקית, שמיל, ציפית".

"כן, טעיתי, ציפית", הוא מתנצל, ונראה כאילו שכח פרק במיקרא. "היא איבדה את הציפית. התגובה שלה הייתה שמחה. כן, היא שמחה שהיא לא תצטרך לשוב את זה יותר, זה היה כבוד".

אריאנה נזכרת ומוסיפה שאחרי הרבה שנים, כשאמה עלתה לארץ, היא העזה לספר לה על קורות הציפית. "אמא כעסה נורא. היא כעסה יותר ששמחתי. היא אמרה לי: 'את יודעת בכמה מאמצים הצלחתי לסדר לך את זה! ואת מעיזה לשמוח!'"

אריאנה נולדה ברומניה. ב-1944 החלי-טה אמה להעביר אותה לארץ-ישראל. הור-שיבו את הילדה בת ה-11 לבה ברכבת. הסבירו לה בכמה מילים על העניין העומד לפניו, והיא נסעה.

תחילה הייתה במוסדות-נוער. אחרי שלוש שנים — קיבוצניקית בקבוצת שילר. "מאז אני שם, לא עובתי ולא חשבתי לעזוב".

היא עבדה שנים אחדות מחוץ למשק, נשלחה לסמינרים בחו"ל. עכשיו היא עור-רכת את איגודת דור-שבועון של התנועה הקיבוצית.

"היא שולטת על מערכת שלמה". מצוין בעל, שחלילה לא ימעיטו בכבוד אתו. היא נבוכה מטע, מחייכת, ומספרת על הספרים שכתבה. ביניהם שני סיפרי-שירה. שירה אישית רגשה. ספריה נקנו ב-14,000 עותקים, ועוד ידה נטויה, "אומר בעלה. באחרונה פורסם ספר-בישול, ששוררים בו קטעי כתיבה אישית, פיתחון פה. אין היא מחמיאה לעצמה, אבל הרב עושה זאת במקומה. "הספר נהדר, אני לא מבין בכיי שול שלו, אבל הקטעים — נהדר".

הם גרים בחדר של אריאנה, שהרחיבו אותו לפני כשנה. "לא בגללו, פשוט הגיע התור שלי", היא אומרת. שני חדרים ומיר-

אין היא נוטה לדבר על שיריה-אהבה שלה. אך בחתונתה, שנערכה לפני כמה חודשים, עלתה נערה בת 16 על הבמה וקראה את השיר. "לרגע לא הבנתי מי כתב את זה, לא הבנתי את המילים", אומרת אריאנה הרה-הכהן, שנישאה לרב האהוד של היום השישי, של החתונות והבר-מיצי-וות, הרב שמואל אבידור הכהן. "כשראי-תי שהשיר הוא בעצם שלי, לא הצלחתי להתאפק והתחלתי לבכות".

היא לא נראית כמו אשת-רב, ובוודאי לא כמו רבנית, לפי המושגים המקובלים. היא לובשת מיכנסיים, סנדלים, חולצות שובבות. היא גבוהה, רחבה וזקופת-קומה. וגם היא, הבעל, אינו מפחיד ברכנות. הוא לבוש בגדים רגילים. לראשו כיפה שחורה, שזורה חוטי-זהב. הוא חביב, מדבר עם כולם. אינו בורח מאפיקורסים, ואינו מתעלם מבני דתות אחרות. גם הוא גבוה, רחב-מדים וזקוף.

שניהם מרכיבים משקפים. אהבים לדי-בר. שיחתם שזורה בדיחות ואגדות. שני-הם אהבים לאכול טוב, אהבים בני-אדם ומאד אהבים זה את זה.

"אנחנו מאד דומים", אומרת אריאנה, "אפילו שבאנו מעולמות אחרים". הוא מתנגד למושג "עולמות אחרים". "נכון שאני רב, ולה אין קשר עם העניין הדתי, או לפחות לא היה לה בעבר. אך לי תמיד הייתה נטייה לעניין הקיבוצי. היה לי קשה לא להיות קיבוצניק. עכשיו זה הסתדר".

כלתו מחייכת וממלמלת: "תפס כלה..."

שקית

ברכת

"ה עניין התחיל כבר לפני יותר משלושים שנה", אומר שמואל-אבידור. ולכל מי שדמיונו הפורה מתחיל לעבוד בקדחתנות, הוא מוסיף. "ב-1948 ערכתי עיתון לחיילי צה"ל. קראו לו לאור הנרות — ספר המועדים. חיפשתי שיר, מצאתי משהו, ששבה את ליבי מיד. משהו שהתחיל במלים, הנרות שוב דלקו כבכל השנים". החתימה הייתה א. הפנר. לא ידעתי מי זה. חיפשתי. הדפסתי את השיר, ואהבתי אותו. אחרי שנים התברר לי שזו אריאנה".

"אני מעבירה אליך / מחצית ממישקל גופי / חלק משנותי הטובות / וגם היא כלי-כך טובות / אני מפקידה על שמך / את אוסף זיכרונותי / ופוחתת חשבון חדש / לתיקוות וכיוצא באלה."

"אני לוקחת ממך / את מבט עיניך הנחות עלי / את אצבעותיך / שאיון נחות לעולם / את כל הדברים / שחיית במקום אחר."

"אני מבקשת את חתימתך / במקום המיועד לכך".

האם כתבה המשוררת את השיר לגבר המסויים הזה, או אולי כשחשבה על מישהו כמו הגבר הזה?

אריאנה הרן כנעוריה בטבריה
"מבקשת את חתימתך"